

Ловецътъ и малката Русалка.

Моята баба обичаше често да ни разказва за вили, самодиви и русалки такива приказки, които бѣха, и чудновати, и невѣроятни, но ние наивни още дѣца, вѣрвахмевъ тѣхната истиностъ. Азъ искамъ и вие да чуete една отъ тѣзи приказки за „Ловецътъ и малката Русалка“.

Мирчо Петровъ

(Горка-горчица).

Основенъ у-ль въ София.

Постъяненъ сътрудникъ на и „Пчелица“.

Всѣка сутринъ, прѣди изгрѣвъ слънце, единъ младъ ловецъ излазялъ въ гората на ловъ. Когато врѣмето било хубаво, той се връщалъ съ дребенъ ловъ: пѣдпѣдъкъ, яребичка, или зайче, а по нѣкога и лисица. Случвало ли се пѣкъ лошо врѣме, тогава по цѣль день тичалъ и вечеръ рано се прибиралъ уморенъ съ празна чанта. Въ такива дни все бивалъ гнѣвенъ и отъ нищо се сърдилъ.

Всѣка сутринъ отивалъ младиятъ ловецъ въ гората, и ето веднажъ при дѣждъ много закъснѣлъ, а поне да бѣше нѣщо ударилъ!

Прѣзъ русалската седмица било.

— То се види, че ще се гладува, — си казалъ ловецътъ ядосанъ, — но пакъ, кой знае, чакай за пукъ на дявола, може би ще излѣзе нѣкоя сѣрна, или нѣкой вълкъ, а може и нѣкое такова страшилище, каквито ги разказватъ въ приказкитѣ.